

Оповідання про птахів

СИНІЧКИ

В учнів тривога. Горобці й ворони не дають синичкам корм їсти. Тільки-но діти покладуть у годівницю соняшникове насіння й шматочок несоленого сала, вони тут як тут: горобці клюють насіння, а ворони за сало б'ються. Ось-ось годівницю розвалить.

Зоя Павлівна теж не знає, що робити. Горобцям і воронам, мовляв, також їсти треба. А синички в'ються тривожно довкола, немовби просять учнів відігнати нахаб, які не лишають їм ані крихти їжі.

Нараз Ігорьок набрав у жменю насіння й помчав прожогом до синичок. Розтулив долоні й застиг непорушно. Синички недовго й чекали, одразу ж стриб-стриб з гілочок і ось уже порядкують на Ігорьковій долоні. Тільки шкаралупи летять! А тут і горобці покинули спустошену годівницю. Зграйкою до Ігорька летять.

— Киш звідси! — не втерпів той. Горобчики пурхнули до куща, синички теж злякалися того оклику й собі покинули гостинну долоню.

— З ким це ти, Ігорьку, воюєш? — зайшов на подвір'я Михей Хомич.

Ігорьок розповів лісникові про свої прикросці. Той оглянув годівничку, похитав головою.

— Зараз зарадимо вашому лиху, — сказав. — Шукайте мотузочок!

Як знайшовся мотузок, Михей Хомич прив'язав до нього шматок сала, а тоді приторочив усе те до яблуневої гілки.

Перша помітила їжу ворона. Та хоч як намагалася вхопити сальця, нічого в неї не вийшло, тільки розхитала принаду. Сіла неподалік на гілочці й очей з їжі не зводить.

— Бачить корова, що на повітці солома, — розсміялася Зоя Павлівна.

Невдовзі до сала прилетіли синички. Міцно вчепилися кігтками в нього й ну ласувати. А те, що мотузочок гойдається, ніскільки їх не тривожить!

— Ура! — зраділи учні. — Тепер голод синичкам не загрожує!

— А як їм соняшnikового насіння дати? — бідкався Ігорьок.

Михей Хомич пішов до господарчої кімнати. Невдовго там і був, а як з'явився, діти ахнули: лісник тримав у руках нову невеличку годівничку. Він прив'язав до неї мотузок і теж причепив до гілки.

— Насипай, Ігорьок, насіння в годівничку! — наказав.

Не встигли учні відійти од наповненої насінням годівнички, як туди шугонули горобці. Та, виявляється, з них теж погані еквилібристи. Один горобчик мало на землю не впав, а насіння так і не вхопив. Зате синички, наївшись сала, спокійнісінько всілися на годівниці-гойдалці й стали лушити насіння.

— Тепер у нашому саду шкідників не буде! — весело загукали задоволені діти. Вони вже намірились іти, але Михей Хомич зупинив їх:

— Що ж ви, мої любі, про горобців забули? Вони теж корисні птахи, і їм також зараз їсти нічого! Учні забігали по насіння і вщерть наповнили ним другу годівничку.